

DE BROCCOLIREUS

Atilla Erdem - Mylo Freeman

Het is maandagochtend.
Aan de schoolpoort is het
heel druk.
Juf Siska roept de namen
van de kinderen een voor een af:
'Emma, Akram, Yasmina,
Thomas, Constantino,
Anissa, Rivaldo ...'

'Zie daar!' roept Akram.
Iedereen kijkt naar de bus, die traag komt aangereden.
De mama's en papa's geven hun kinderen nog een kus
en wuiven ze uit.
In de bus zingen ze samen liedjes. De tijd vliegt.
Twee uur later zegt juf Nasira: 'We zijn er bijna. Kijk maar.'
Ze drukken hun neus tegen het raam. De huizen van de stad zijn weg.
Geen drukte, geen files. Waar ze ook kijken, ze zien alleen maar bomen
in alle tinten groen. Dan begint de bus te vertragen en stopt.
'We zijn er!' roepen ze blij.
Ze stappen een voor een uit en trekken samen het bos in.

In het struikgewas klinkt geritsel.
'Ssst,' zegt Thomas. 'Daar, een eekhoorn.'
'En daar, achter die struik,' zegt Akram. 'Is dat geen hert?'
Het bos krioelt van de wilde dieren.

Het wordt al donker als ze bij hun tenten aankomen.
Yasmina, Rivaldo en Anissa maken samen met juf Siska het eten klaar.
Akram, Thomas en juf Nasira gaan takken zoeken voor het kampvuur.
Samen rond het vuur smullen ze van de spaghetti.
Ze lachen en zingen alle liedjes die ze kennen.
Tot juf Nasira zegt dat het bedtijd is.
Niemand pruttelt tegen. Ze zijn zo moe.

Terwijl het kampvuur nog smeult, slaapt iedereen al diep.
Zo diep dat ze niet merken wat er in het bos gebeurt ...

De volgende ochtend is Akram als eerste wakker. Iedereen slaapt nog, ook Thomas naast hem. Akram loopt stilletjes naar de tent van de meisjes. Is daar al iemand wakker? Nee. De slaapmatten van juf Siska en juf Nasira zijn leeg. Misschien smeren ze de boterhammen voor het ontbijt? Akram sluipt de tent weer uit. Hij kijkt om zich heen. Wat gek, denkt hij. De juffen zijn nergens te bespeuren.

‘Thomas,’ fluistert Akram. Hij schudt zijn vriend zachtjes wakker. ‘Thomas, ik kan de juffen nergens vinden.’ Thomas wrijft in zijn ogen. ‘Zijn ze niet ergens buiten?’ vraagt hij slaperig. ‘Nee, ik heb overal gekeken.’ Ze gaan samen op zoek. ‘Juf Siska! Juf Nasira!’ roepen ze. De juffen komen niet tevoorschijn. Wat moeten ze doen zonder de juffen, alleen in het bos, tussen al die dieren?

Akram en Thomas rennen bang terug naar de tenten. Ze roepen zo hard ze kunnen: ‘De juffen zijn weg! De juffen zijn weg!’ De andere kinderen worden verschrikt wakker. Ze rennen kriskras alle kanten op. ‘We moeten bij elkaar blijven!’ zegt Akram beslist. ‘Kom, geef elkaar een hand.’ In een lange sliert trekken ze het bos in. Ze zoeken tot het bijna middag is, maar van de juffen geen spoor.

Dan, vanuit het niets, verschijnt een oude man op een ezel.
Hij heeft een lange grijze baard, die tot aan de grond reikt.
'Kunt u ons helpen?' vraagt Akram. Hij vertelt snel wat er is gebeurd.
De oude man knikt met een zucht. 'De reus heeft vast de juffen ontvoerd,' zegt hij.
'Een reus?' De kinderen zetten grote ogen op.
'Een reus,' knikt de man. 'Hij is heel eenzaam en hij eet alleen maar broccoli.'
'Broccoli?'
'Broccoli,' zegt de oude man.

'Hij woont een eindje verderop,
in een groot veld.
Er groeit alleen maar broccoli.
Als je die juffen vrij wilt krijgen,
moet je hem verhalen vertellen.
Daar is hij dol op.'
'Dan doen we dat toch?' zegt Akram.
'Maar let wel goed op.
Hij stelt soms moeilijke vragen,'
zegt de oude man.
'Hij wordt kwaad als je die
niet kunt beantwoorden.
Geef hem dus niet de tijd
om vragen te stellen.'

De kinderen wringen zich een weg door takken en struiken.
Dan staan ze voor een groot veld vol met broccoli.
'Hier moet het zijn,' zegt Akram.
Samen roepen ze zo hard ze kunnen: 'Mijnheer de broccolireus! Kom dan als u durft!'
Vogels vliegen op. Konijnen verdwijnen in hun hol. Zelfs mieren en slakken kruipen weg.
Het wordt muisstil in het bos. Het is een nare stilte, die heel lang duurt.
Dan trilt de grond. Iets komt dichterbij. Al snel dreunt het bos onder de voetstappen.
Het wezen wordt groter en groter. De kinderen staan als aan de grond genageld.

Daar staat hij, torenhoog: de reus.
 Hij is wel tien meter lang en hij stinkt naar broccoli.
 Alle kinderen houden hun adem in.
 'Waar halen jullie het lef vandaan om mij te roepen?' brult de reus.

Thomas veegt de zweetdruppels van zijn voorhoofd, raapt zijn moed bijeen en stapt naar voren. 'Wij willen onze juffen terug. In ruil zal ieder van ons u een spannend verhaal vertellen.' Thomas schrikt van zijn eigen woorden. 'Daar geloof ik niets van. Daar zijn jullie te klein voor,' buldert de reus. 'Geef ons een kans,' zegt Emma met een trillend stemmetje. De reus fronst zijn wenkbrauwen. 'Goed,' zegt hij dan. 'Laat maar horen. Ik ben benieuwd.' 'We hebben reuzehonger,' zegt Akram. 'Hebt u misschien eerst iets te eten? Chocolade of zo?' 'Bah, chocolade! Ik heb een heleboel dingen die veel lekkerder zijn.' Hij somt alles langzaam op. 'Ik heb zelfgemaakte broccolisoepp, broccolithee, broccolipuree, broccolisap, broccolitaart, broccolikoekjes, broccolisnoepjes en ook broccolichips. Van broccoli word je groot en sterk. Eet maar, zoveel je kunt. Maar ondertussen vertellen jullie verhalen.'

